

nes rolle i det her er jo i forvejen lille eller minimal, så ganske få lovændringer kunne jo have klaret det her forhold.

Selve det, at kommunerne bliver større – og det er jo i parentes bemærket noget, som Det Radikale Venstre bifalder – vil jo af sig selv gøre den aktive beskæftigelsesindsats mindre kompliceret og forhåbentlig mere kvalificeret, når det gælder de kommunale målgrupper. Virksomhederne vil nyde godt af færre kommuner at forholde sig til, når det eksempelvis gælder indsatsen over for sygemeldte medarbejdere.

Men jeg forstår simpelt hen ikke argumentationen for, at vi behøver at ændre på den statslige arbejdsformidling lige nu, og jeg synes, det er problematisk, at det sker. Det vil jeg godt uddybe.

I forlængelse af forliget »Flere i arbejde« blev der sat en række pilotforsøg i gang, bl.a. i Århus og i Aalborg; her har man sat AF-medarbejdere og kommunale sagsbehandlere sammen for at yde den bedst mulige jobindsats i forhold til borgerne, uanset om de får arbejdsløshedsdagpenge eller kontanthjælp. Men forsøgene er jo ikke evalueret endnu. Hvorfor venter ministeren ikke med sit lovforslag, til vi ved, hvad de forsøg viser?

Vi har en tradition for, at beskæftigelsespolitikken bliver løftet af et bredt flertal i Folketinget. Faktisk kan jeg ikke komme i tanker om, hvornår en regering sidst har bedrevet beskæftigelsespolitik uden Det Radikale Venstres deltagelse. Fordelen ved de brede forlig er, at alle involverede ved, at politikken ligger fast uanset en fremtidig regeringskonstellation. Det giver tryk for de ansatte, for parterne på arbejdsmarkedet og for de politisk valgte, så de kan løse opgaven bedst muligt. Hvorfor tilsidesætter beskæftigelsesministeren den tradition i denne her sag?

Den danske arbejdsmarkedsmodel tilsiger også, at vi normalt giver de faglige organisationer på så vel arbejdsgiver- som på lønmodtager-siden en udstrakt indflydelse på beskæftigelsespolitikken, og det gør vi, fordi det giver en kvalificeret beskæftigelsespolitik, som alle involverede føler sig ansvarlig for at gennemføre.

Kl. 16.30

Enhver, som blot i periferien har fulgt diskussionerne om aktivering af ledige, ved, at beskæftigelsespolitikken kræver smidighed fra så vel fagforeningernes som fra virksomhedernes side. Det gælder særlig indsatsen over for de mere udsatte grupper blandt de ledige. Fagforenin-

gerne skal acceptere, at der anvises ledige til virksomheder på vilkår, som er ringere end overenskomstens, og de risikerer jo hver gang, at folk i støttede job fortrænger ansatte på almindelige vilkår. Virksomhederne skal acceptere at få ledige ind på arbejdspladserne, som kræver særlig opfølgning, og som måske ikke er lige så effektive som de ordinært ansatte. Samtidig giver det støttede arbejde altid anledning til bekymring for konkurrenceforvridning.

For at den aktive beskæftigelsesindsats skal blive en succes, skal parterne bakke den op, men det gør de ikke i denne her sag. LO, DA, SALA og FTF har afgivet et fælles høringssvar, som vender tommelfingeren nedad. LO har bebudet, at de fremover vil se sig selv som en interesseorganisation, som ved hjælp af Beskæftigelsesministeriets udmærkede hjemmeside jobindsats.dk vil påpege fejl og mangler over for kommunerne uden at føle sig forpligtet til at komme med løsningsforslag.

Betrakter ministeren det ikke som et problem, at arbejdsmarkedets parter ikke bakker lovforslaget op, og hvis ja, hvad vil ministeren så gøre for at få parternes opbakning?

Ministeren tilkendegiver, at han ønsker en enstrengt model for den aktive beskæftigelsesindsats. Jamen det får han altså ikke med det lovforslag, som ligger her. Han vil få det med beskæftigelsesindsatsen som en hobbyentusiast, der har mistet vejledningen til at bygge sit modelfly: Det bliver ikke til at finde hoved eller hale i det endelige resultat.

Konstruktionen med A-, B- og C-jobcentre er som skabt til at give problemer både med form og med indhold. Ministeren peger på, at de fleste ledige vil opfatte det som en forbedring, fordi de fremover kun behøver at henvende sig i kommunens jobcenter. Kodeordet er »de flestes«. Sagen er jo, at så snart dit ledighedsforløb er blot en lille smule atypisk, eller hvis du tilhører en særlig udsat gruppe på arbejdsmarkedet, så risikerer du at blive kastebold mellem centrene.

Faktisk betyder A-, B- og C-centrene, at de stærkeste blandt de ledige, altså de personer, som har lettest ved selv at finde arbejde, kan blive serviceret fra deres egen kommune, men derimod skal de svageste ledige, altså han eller hun, som måske kun kan arbejde 6 timer om ugen eller er svær at få i gang af den ene eller den anden grund, rejse til en anden kommune for at få hjælp til at komme i gang. Det tror jeg altså ikke han eller hun vil opleve som en forbedring.